

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.149 van 22 september 2016
in de zaak A. 220.038/XIV-37.167**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Loïca Lambert
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 augustus 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 171.922 van 14 juli 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in het eerste middel aan dat het bestreden arrest geen antwoord biedt op de door hem ingeroepen schending van de motiveringsplicht ten aanzien van de concrete situatie van hemzelf en zijn gezin in Slowakije. Met zijn algemene kritiek gaat verzoeker echter voorbij aan de concrete motivering in punt 3.1.2. van het

bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vaststelt dat “verzoeker niet aan[toont] dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk ging of niet voldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die door hem werden aangebracht” en hij “evenmin aan[toont] dat de verwerende partij deze elementen niet correct zou hebben geïnterpreteerd in licht van voornoemde informatie op basis waarvan kon worden besloten dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aannemelijk. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat “de vraag of verzoeker al dan niet toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet *in casu* niet ter zake doet”, gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in punt 3.2.1.2. van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens vaststelt dat verzoeker niet aantoont dat zijn kwetsbare socio-economische situatie eraan in de weg staat dat hij een doeltreffende bescherming geniet van overheidswege tegen eventuele discriminatoire praktijken waarvan hij slachtoffer zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn kwetsbaar profiel met betrekking tot de vraag of verzoeker toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet”. Verzoekers kritiek in het eerste onderdeel van het tweede middel is dan ook gericht tegen een motief van het bestreden arrest dat de strekking ervan niet kan hebben beïnvloed en kan bijgevolg niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing wat betreft de mogelijkheid tot bescherming door de overheid in het land van herkomst heeft nagegaan, zodat van een overschrijding van de annulatiebevoegdheid geen sprake is. Verzoekers kritiek dat het bestreden arrest de artikelen 3 en 13 van het EVRM schendt door onterecht te stellen dat verzoeker bescherming kan krijgen in Slowakije terwijl geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de ingeroepen risico's in zijn hoofd in geval van terugkeer en het tekort aan bescherming, is bovendien niet verenigbaar met die annulatiebevoegdheid waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikte. Het tweede onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Verzoekers kritiek in het eerste onderdeel van het derde middel berust op een foutieve lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.2.2.2. van het bestreden arrest terecht opmerkt, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing nergens gesuggereerd dat het European Roma Rights Center als een actor van bescherming zou kunnen worden beschouwd maar wordt er enkel in aangegeven dat enkele van verzoekers lotgenoten erin zijn geslaagd een klacht in te dienen bij de lokale instanties met behulp van deze organisatie maar dat verzoeker zelf daartoe geen stappen heeft ondernomen. Het eerste onderdeel van het derde middel is kennelijk ongegrond.

In de aanvankelijk bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat “uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd [...] blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden” en ook blijkt dat er “effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en [...] er tevens organisaties [bestaan] die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht”. Vervolgens herhaalt de commissaris-generaal, met betrekking tot verzoekers beweerde problemen met skinheads, dat “op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en zoals hoger reeds werd aangegeven, [dient] gesteld te worden dat de Slowaakse autoriteiten actueel alle redelijke maatregelen treffen om bescherming aan Roma te bieden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich dan ook niet in de plaats van het bestuur gezet waar hij in het bestreden arrest verwijst naar informatie vervat in de COI Focus betreffende het bestaan van instanties of organisaties waarop verzoeker een beroep had kunnen doen en waaruit blijkt dat het vinden van

bescherming effectief mogelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij terecht op dat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet wordt gespecificeerd omtrent deze instanties of organisaties zodat verzoeker niet zomaar kan stellen dat deze manifest geen aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen. Het tweede onderdeel van het derde middel is kennelijk ongegrond.

4. Door te oordelen dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt dat de informatie aangaande het verdere verloop van de procedure die door andere families werd opgestart van enig belang is met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst kon invoeren, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins zijn annulatiebevoegdheid overschreden. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker zelf geen klacht heeft ingediend, noch stappen heeft ondernomen tegen eventuele onwettige handelingen van de lokale autoriteiten. Het eerste onderdeel van het vierde middel is kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, blijkt uit het bovenstaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vermocht te stellen dat de informatie over de procedures die door andere families werden opgestart in Slowakije niet van belang is. Het tweede en het derde onderdeel van het vierde middel zijn kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tweeëntwintig september tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams